

самий строк (ч. 4 ст. 143 ККУ). Заборона розглядати людське тіло і його частини як предмет комерційних операцій є всесвітньо визнаним принципом трансплантації органів і тканин людини. На жаль, навіть на всесвітньому рівні діє багато транснаціональних організацій, які систематично займаються вилученням у людей шляхом примушення чи обману їх органів та тканин. Багато хто з них йде на це через низький рівень матеріального забезпечення, нестабільний заробіток або роботу.

Соціальне опитування потенційних донорів – українців, дає відповідь на питання : яке їх ставлення до презумпції згоди? Більшість реагує негативно і на це є декілька причин :

1. Відчуття сорому та страху;
2. Недовіра медичним установам та працівникам.

Така реакція на поставлене питання передбачувана, якщо враховувати рівень корупції в нашій країні та багато інших факторів.

В Міністерстві охорони здоров'я України заявляють про те, що найближчим часом буде проведене громадське обговорення нового законопроекту, а також будуть враховані думки українців.

На думку автора, прийняття даного законопроекту є не зовсім доцільним через ряд деяких причин, а саме:

- Високий рівень корупції в Україні;
- Неспроможність держави на належному рівні забезпечити регулювання даного питання ;
- Тіньовий нелегальний бізнес, об'єктом якого є людські органи;
- Неналежний рівень забезпеченості науково-медичних та медичних установ устаткуванням. Не високий рівень професіоналізму медичних працівників.

Автор вважає, для того щоб запровадити таку новизну потрібно викоринити багато інших проблем, які є в нашій країні. Щоб наше суспільство могло свідомо подолати відчуття страху та сорому, щоб без вагань давати згоду на трансплантацію своїх органів після смерті. Всі повинні знати, що життя як де-факто так и де-юре цілком захищене. Що ніхто не буде жертвою халатності медичних працівників та об'єктом купівлі-продажу. Можливо коли держава не на слові, а на ділі доведе, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, як це проголошує стаття 3 Конституції України, тоді і буде безпечним прийняття на законодавчому рівні презумпції згоди на трансплантацію людських органів після смерті.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кримінальний Кодекс України – Київ, 5 квітня 2001 р. № 2341 – III;
2. Додатковий протокол до Конвенції РЄ «Про права людини та біомедицину, який стосується трансплантації органів і тканин людського походження» від 21 січня 2001 р. № ETS N 186 ;
3. Закон України « Про трансплантацію органів та інших анатомічних матеріалів людини» від 16 липня 1993 р.;
4. Офіційний сайт Міністерства охорони здоров'я України – електронне джерело [<http://www.moz.gov.ua/>] ;
5. Стеценко С.Г « Медичне право України» - Підручник, Київ – 360 с.;

Штельмах Анастасія Анатоліївна
студентка 4 курсу юридичного факультету,
ДВНЗ «Національний гірничий університет»
Науковий керівник: Лень В.В.
професор, кандидат юридичних наук, доцент

ЖИТТЄВИЙ І ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ПРОФЕСОРА М.Й КОРЖАНСЬКОГО

Останнім часом мало хто згадує іменна тих, хто творить історію. Історію не тільки світу, держави, але й історію права. Тому автор намагався розкрити та донести глибину наукового життя відомої постаті в галузі кримінального права – Коржанського Миколи Йосиповича.

Мета – дослідити життєвий та науковий шлях відомого вченого. Проаналізувати вплив його досвіду на сучасний стан кримінального права.

Наше суспільство нестримно йде вперед. Змінюються правила, моральні норми, закони, погляди. Але не потрібно забувати основу, з чого все починалося. Не потрібно забувати людей, які поклали початок новим положенням, відкрили нові вершини та збагатили суспільні надбання. Тому актуальність даної теми полягає у постійному закріпленні, збагаченні своїх знань та навичок, дослідуючи та приймаючи досвід видатних вчених, одним з яких був Микола Йосипович Коржанський.

При написанні роботи автор намагався виконати такі завдання:

- Дослідити глибину та актуальність наукових розробок, відкриттів М.Й Коржанського;
- Проаналізувати наукові праці та, зокрема, монографії видатного вченого;
- Розкрити та визначити вплив досвіду та багато численних праць М. Й Коржанського на ступінь розвитку кримінального права в Україні сьогодні.

Коржанський Микола Йосипович народився 3 серпня 1928 р., в селі Нараївка, Гайсинського району Вінницької області в сільській родині. У 1957-1961 рр. після військової служби навчався у Свердловському юридичному інституті. Працював слідчим в органах спеціальної прокуратури. У 1964-1969 рр. навчався в аспірантурі, а потім викладав в Свердловському юридичному інституті. У 1969-1993 у Волгоградській вищій слідчій школі МВС СРСР (нині Волгоградська Академія МВС Росії). Обіймав посади доцента і професора. У 1993 -2003 рр. – професор Національної Академії внутрішніх справ України. З 2003 року і до останніх днів життя працював професором кафедри кримінально-правових дисциплін ДДУВС.

У 1966 році захистив кандидатську дисертацію : « Кримінальна відповідальність за придбання або збут майна, здобутого злочинном». У 1980 році – докторську дисертацію «Об'єкт та предмет кримінально - правової охорони». Вчене звання доцента присвоєно у 1972р. Доктор юридичних наук з 1984, професор з 1985 року. Микола Йосипович підготував 38 монографій та багато іншої наукової продукції. В якій досліджував найскладніші проблеми, які поставали перед суспільством та державою і намагався їх вирішувати та розв'язувати за допомогою кримінального закону, шляхом наукового дослідження. Навіть зараз його наукові дослідження втілюються у практику співробітниками правоохоронних органів. Майже всі спеціалізовані ВУЗи, особливо системи МВС, навчаються за його підручниками, вивчають його наукові праці. Використовують його наукові розробки при підготовці дисертацій та монографій з кримінального права. Головні питання, яким найчастіше приділяв увагу Микола Йосипович були: причини неефективного досудового слідства, спекуляція, суб'єкти злочину, кваліфікація злочинів, корислива злочинність та багато інших. Видатний вчений завжди ставив наголос на тому, що для більш високого рівня розкриття злочинів Україні не вистачає відповідних спеціалістів – слідчих, «лейтенантів Коломбо». А також відсутній спеціальний слідчий державний орган, призначений і належним чином підготовлений та забезпечений усім необхідним для виконання державної функції

розслідування злочинів. Пропонував та мріяв створити елітний ВНЗ, який би готував найкращих випускників цієї галузі права, щось на зразок Вищої слідчої школи МВС СРСР. Вважав, що слідча розпорошеність по різних відомствах – МВС, СБУ, прокуратора, ДПА – надзвичайно послаблюють будь яку справу. Намагався втілити та передати досвід зарубіжних країн з вирішення цих проблем. Пропонував створити нову професію – слідчий –суддя, який би виконував функцію досудового слідства.

Видатний вчений вважав, що головне і найцінніше у слідчій роботі – це досвід. Без нього, без його нагромадження – і не може бути якісного досудового слідства. Завжди переймався проблемою відсутності у слідчих органах співробітників з великим досвідом та стажем роботи. Новачки, які закінчують спеціалізовані ВУЗи і приходять працювати у правоохоронні органи, по закінченні своєї робочої діяльності мають стаж роботи не більше 1-3 років і так, на жаль, в більшості випадках. Пропонував створити Національне бюро розслідувань, об'єднавши в ньому найкращі сили слідчих з покладанням на них розслідувань кримінальних справ про тяжкі та особливо тяжкі злочини.

М. Й Коржанський підготував 23 кандидати та 2 докторів юридичних наук. Підготував особисто та у співавторстві 5 коментарів до Кримінального кодексу України, 4 підручники, понад 20 навчальних посібників.

Ось низка основних його робіт: «Об'єкт посягання і кваліфікація злочинів», «Предмет злочину»(обидві – 1976), «Об'єкт і предмет кримінально-правової охорони»(1980), «Нариси теорії кримінального права»(1992), «Коментар Кримінального кодексу України»(1994, у співавт.), «Кримінальне право України. Частина загальна: курс лекцій», «Завдання і дія кримінального закону» (обидві – 1996), «Популярний коментар Кримінального кодексу» (1997), «Кваліфікація злочинів», «Корислива злочинна діяльність», «Кримінальне право України. Частина особлива: курс лекцій» (усі – 1998).

Микола Йосипович Коржанський був членом двох спеціалізованих вчених рад із захисту кандидатських дисертацій з юридичних наук у Дніпропетровському державному університеті внутрішніх справ. Входив до складу редакційних колегій збірників наукових праць «Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ», « Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е.О. Дідоренка.»

Микола Йосипович Коржанський – це видатний український вчений-правник, який за роки плідної праці значно поповнив вітчизняну кримінально-правову науку, створив власну школу кримінального права, зробив вагомий внесок у розробку та вдосконалення кримінального права України. Саме така людина як він заслуговує на те, щоб його пам'ятали, переймали його досвід та поважали і шанували його плідну наукову діяльність. Можливо через десяток років у нашій країні втіляться його мрії та ідеї, які закладуть новий фундамент у розвиток кримінального права України.

ЛІТЕРАТУРА

1. Кравченко Ю.Ф. Міліція України. — Київ: Генеза, 1999. — С. 220, 344.
2. Шемшученко Ю.С, Зямблук М. П . Юридична енциклопедія – Київ,2001 – с.1734.
3. Коржанський М., Литвак О., Причини неефективного слідства – [наукова стаття], С.3
4. В. В. Лень, О. І. Немченко, В. В. Шаблистий, Г. Є. Болдарь. «Нариси життя і творчості українських та російських вчених-правників XVIII-XXI століть» - Запоріжжя : КД «Дніпровський металург», 2012. – с.328

Пітюренко Анна Валеріївна
студентка 4 курсу юридичного факультету